

UZASADNIENIE

D. L. oraz M. D. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 14 sierpnia 2018 roku w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu R. K. poprzez uderzanie pięściami po głowie, narażając pokrzywdzonego na nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. w wyniku czego R. K. doznał rozcięcia łuku brwiowego co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni,

to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k.

a nadto D. L. o to, że:

II. w dniu 14 sierpnia 2018 roku w Ł. zniszczył dokumenty w postaci paszportu i paszportu biometrycznego wystawione na dane R. K.,

to jest o czyn z art. 276 k.k.

a nadto M. D. o to, że:

III. w dniu 14 sierpnia 2018 roku w Ł. zniszczył należący do R. K. telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 850 złotych,

to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 7 stycznia 2019 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 1294/18, Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi:

I. oskarżonego **D. L.** i **M. D.** uznał za winnych popełnienia zarzucanego im w pkt I wstępnej części wyroku czynu, wypełniającego dyspozycję art. 158 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu **D. L.** karę 1 roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 37 a k.k. wymierzył oskarżonemu **M. D.** karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie,

II. na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądził od oskarżonego **M. D.** na rzecz pokrzywdzonego R. K. kwotę 500 złotych tytułem nawiazki w związku ze skazaniem za czyn przypisany mu w pkt I wyroku,

III. oskarżonego **D. L.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II wstępnej części wyroku, wypełniającego dyspozycję art. 276 k.k. i za to, na podstawie art. 276 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

IV. oskarżonego **M. D.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III wstępnej części wyroku, wypełniającego dyspozycję art. 288 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie,

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego **M. D.** na rzecz pokrzywdzonego R. K. kwotę 850 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody w całości w związku ze skazaniem za czyn przypisany mu w pkt IV wyroku,

VI. na podstawie art. 85 § 1 k.k., 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego **D. L.** w punktach I., i III. kary połączył i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

VII. na podstawie art. 85 § 1 k.k., 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego **M. D.** w punktach I., i IV. kary połączył i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie,

VIII. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **D. L.** kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jego zatrzymania dnia 14 sierpnia 2018 roku w godzinach 21.00-22.40,

IX. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **M. D.** kary łącznej ograniczenia wolności zaliczył okres jego zatrzymania dnia 14 sierpnia 2018 roku w godzinach 21.00-22.40,

X. zwolnił oskarżonego **D. L.** z obowiązku ponoszenia kosztów procesu, wydatkami obciążając Skarb Państwa,

XI. zasądził od oskarżonego **M. D.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 115 złotych tytułem zwrotu wydatków.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył obrońca oskarżonego D. L., zaskarżając wyrok w całości, na korzyść oskarżonego, i zarzucając mu:

1. z powołaniem się na treść art. 438 pkt 2 k.p.k. naruszenie przepisów postępowania tj.: art. 117 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niezawiadomienie obrońcy oskarżonego D. L. o terminie posiedzenia, które odbyło się w dniu 7 stycznia 2019 roku, co w konsekwencji uniemożliwiło obrońcy wzięcie udziału w nim i doprowadziło do naruszenia prawa do obrony oskarżonego.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego D. L. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Przedmiotowy wyrok uprawomocnił się w stosunku do oskarżonego M. D., w wyniku braku jego zaskarżenia w tym zakresie.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego D. L. zasługuje na uwzględnienie, gdyż okazała się zasadna. W przedmiotowej sprawie doszło bowiem do rażącego naruszenia norm procedury, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, co przekonująco zostało wyłuszczone w złożonej apelacji.

W sprawie nie ulega wątpliwości, że zaskarżony wyrok w stosunku do D. L. został wydany w trybie konsensualnym określonym w art. 343 k.p.k. Wniosek prokuratora o wydanie wyroku we wskazanym trybie w stosunku do D. L., wraz z aktem oskarżenia, został złożony do Sądu Rejonowego w dniu 31 października 2018 roku. W dniu 14 listopada 2018 roku doszło do wyznaczenia terminu posiedzenia w przedmiotowej sprawie, celem rozpoznania wniosku prokuratora, na dzień 7 stycznia 2019 roku. Już po tych czynnościach, w dniu 11 grudnia 2018 roku, D. L. ustanowił sobie w niniejszej sprawie obrońcę z wyboru. Pismo obrońcy oskarżonego informujące o ustanowieniu go w sprawie wraz z upoważnieniem podpisanym przez D. L. wpłynęło do Sądu I instancji w dniu 20 grudnia 2018 roku (k. 221). Mimo takiej sytuacji obrońca D. L. nie został w żaden sposób oraz w jakiegokolwiek formie powiadomiony o terminie posiedzenia, które odbyło się w dniu 7 stycznia 2019 roku, bez obecności oskarżonego D. L., i zapadł na nim wyrok skazujący D. L. (k. 219 – 220). Sąd rozpoznający sprawę w ogóle nie zauważył, iż oskarżony D. L. ustanowił sobie obrońcę z wyboru, gdyż z treści zapisów zawartych w protokole posiedzenia z dnia 7 stycznia 2019 roku wynika, że oskarżony D. L. działa w sprawie samodzielnie, bez udziału obrońcy, w przeciwieństwie do drugiego z oskarżonych (k. 218).

Wskazany wyżej przebieg czynności przed Sądem I instancji jednoznacznie wskazuje na istotne naruszenie procedury przez ten Sąd. Nie ulega wątpliwości, że zarzut obrazy prawa procesowego winien opierać się na wskazaniu naruszenia norm tworzących konkretne nakazy lub zakazy, nie zaś jedynie norm o charakterze ogólnym. Obrońca oskarżonego wykazał jednoznacznie, że w sprawie doszło do naruszenia nakazu oraz zakazu wynikających z treści art. 117 § 1 i 2

k.p.k. Zgodnie z regułami zawartymi w tej normie Sąd Rejonowy był obowiązany zawiadomić obrońcę oskarżonego D. L. o terminie posiedzenia. Jednocześnie wobec braku dowodu, że obrońca oskarżonego został o terminie posiedzenia prawidłowo zawiadomiony, niedopuszczalnym było przeprowadzanie czynności merytorycznych na wskazanym posiedzeniu, zakończonych wydaniem wobec D. L. wyroku skazującego. Z akt sprawy wynika niezbicie, że Sąd meriti został powiadomiony przez obrońcę D. L. o ustanowieniu go w sprawie z należyтым wyprzedzeniem w stosunku do wyznaczonego terminu posiedzenia. Pismo obrońcy wpłynęło bowiem do Sądu Rejonowego w dniu 20 grudnia 2018 roku, zaś posiedzenie odbyło się w dniu 7 stycznia 2019 roku. Podnoszone wyżej okoliczności wynikające ze sprawy oraz treść zapisów protokołu posiedzenia, jasno wskazują na to, że doszło do niedopatrzania i błędu ze strony tego Sądu. W ogóle nie zostało bowiem zarejestrowane, że D. L. ustanowił sobie obrońcę z wyboru, zaś Sąd meriti nie podjął jakichkolwiek czynności, aby ustanowionego obrońcę powiadomić o wskazanym terminie posiedzenia.

W tym stanie rzeczy należy w pełni podzielić pogląd skarżącego o jaskrawym naruszeniu przez Sąd I instancji nakazu i zakazu wynikających z treści art. 117 § 1 i 2 k.p.k. Skutkowało to jednocześnie ograniczeniem prawa oskarżonego do obrony wynikającym z art. 6 k.p.k., skoro ustanowiony przez niego obrońca z wyboru w ogóle nie został powiadomiony o terminie posiedzenia w dniu 7 stycznia 2019 roku, zaś Sąd I instancji na tym posiedzeniu, pod nieobecność D. L. i jego obrońcy, wydał wyrok skazujący w stosunku do oskarżonego. Nie sposób także podważyć skuteczności argumentacji obrońcy, iż naruszenie wskazanych norm procedury miało wpływ na treść wyroku, co zostało rozwinięte w części motywacyjnej apelacji. Tego typu sytuacja pozbawiła oskarżonego, poprzez działania ustanowionego obrońcy, możliwości zakwestionowania złożonego wniosku oraz dokonanych uprzednio ustaleń między D. L. a prokuratorem, jak też ewentualnej ingerencji w treść tych ustaleń oraz wniosku, będącego ich konsekwencją. Skarżący obrońca podnosi te okoliczności, co znajduje oparcie również w zasadach logiki i doświadczenia życiowego. Skoro bowiem D. L. ustanowił sobie obrońcę z wyboru w dniu 11 grudnia 2018 roku, to czas ustanowienia tego obrońcy, w realiach sprawy, wskazuje na oczekiwanie podjęcia przez obrońcę działań, które, co najmniej, doprowadziłyby do zmiany dokonanych uprzednio przez oskarżonego ustaleń w ramach porozumienia zawartego z prokuratorem. W sytuacji, gdyby oskarżony zmierzał do wydania wobec niego wyroku skazującego zgodnego z dokonany porozumieniem oraz w konsekwencji wnioskiem prokuratora, zupełnie pozbawionym racji byłoby ustanowienie przez niego obrońcy z wyboru. W tym stanie rzeczy w pełni przekonująca jest teza skarżącego, ujęta w części motywacyjnej apelacji, iż wskazane wyżej naruszenie norm procedury przez Sąd I instancji miało jednocześnie wpływ na treść zaskarżonego wyroku wydanego w stosunku do D. L..

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należało, iż zaskarżony wyrok nie mógł się ostać w stosunku do oskarżonego D. L. z uwagi na zasygnalizowane uchybienia natury procesowej, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a których to uchybień nie sposób usunąć w toku kontroli instancyjnej, gdyż wyrok został wydany bez przeprowadzania postępowania dowodowego, w trybie konsensualnym określonym w art. 343 k.p.k. W tym stanie rzeczy niezbędne jest bowiem przeprowadzenie postępowania dowodowego w całości co do istoty sprawy, a następnie rzeczowa analiza jego rezultatów w świetle dyrektyw określonych w art. 7 k.p.k., skutkująca dokonaniem rzetelnych i konkretnych ustaleń faktycznych oraz prawidłową ich subsumcją oraz ewentualną reakcją karną, co powodowało konieczność wydania orzeczenia kasatoryjnego. Stąd też Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. L. i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy przeprowadzi postępowanie dowodowe, a następnie dokona oceny całego zgromadzonego materiału dowodowego wedle dyrektyw art. 7 k.p.k. Dokonując oceny zebranych dowodów Sąd ten zastosuje odpowiednie kryteria weryfikacyjne w stosunku do występujących na gruncie zebranego materiału dowodowego sprzeczności, pamiętając o tym, że te same kryteria stosowane do danego, konkretnego dowodu lub też poszczególnych grup dowodów, nie mogą prowadzić do zasadniczo różnych wniosków, gdyż taki sposób postępowania jest sprzeczny z zasadami logiki. Sąd meriti poczyni pełne i jednoznaczne ustalenia faktyczne dotyczące czynów zarzucanych oskarżonemu. W tym elemencie niezbędnym jest podkreślenie oczywistej konieczności poczynienia w sprawie ustaleń faktycznych zgodnych z rzeczywistością, odpowiadających wiarygodnym dowodom, z których wynikają przedmiotowe okoliczności, ale też wskazujących na słuszność zapadłego orzeczenia, w tym także w

kontekście dokonanej subsumcji. Wydając orzeczenie w sprawie Sąd Rejonowy będzie baczyl, aby spelniało ono kryteria zakreślone przez art. 413 k.p.k., a także, aby niedoszło w sprawie do innych naruszeń norm procedury. Oczywiście, Sąd nie przesądza w żadnej mierze przyszłego orzeczenia Sądu meriti, który ma w tym względzie zasadniczo pełną swobodę, zaś rozstrzygnięcie tego Sądu zależne jest od treści zebranych dowodów, oceny ich wiarygodności, poczynionych konkretnych ustaleń faktycznych, a wypadku dojścia do przekonania o sprawstwie i winie oskarżonego w stosunku do poszczególnych zarzucanych mu zachowań składających się na zarzucone czyny, dokonania prawidłowych ustaleń i ocen w kontekście sfery prawnej oraz ewentualnej odpowiedzialności oskarżonego, z uwzględnieniem zasad regulujących sposób procedowania oraz odpowiedzialności oskarżonego za zarzucane czyny. W tym elemencie Sąd meriti musi również mieć na względzie regułę ujętą w art. 443 k.p.k., bacząc aby przyszłe orzeczenie jej nie naruszyło.

Z tych wszystkich względów należało orzec jak w części dyspozytywnej.